

Ændringsforslaget til § 127, der er en Gennemførelse af mit Forslag, giver mig ikke Anledning til yderligere Bemærkninger. Det gør derimod de Udtalelser, Flertallet fremsætter om Begrebet „egne Sager“.

Det er mig ikke bekendt, i hvilket Omfang Sagførere lader deres Klienters Retssager udføre af andre Sagførere, men at der er en Tendens til at lade Procedurevirksomheden koncentrere sig hos bestemte Sagførere, det er vist rigtigt og ikke andet, end hvad jeg havde forudset og forudsagt (f. Eks. i Jur. Tidsskr. 1918). At der dermed er skabt en Mulighed for, at der kan opstaa Specialister ogsaa ved Højesteret, som blot maa undvære Titelen, men i øvrigt kan indrette sig uden den, er naturligvis ogsaa rigtigt, men det er saa langt fra at afskrække mig, at jeg endog finder, det vil være et Fremskridt og den naturlige Vej at gaa. Der er ingen Grund til at tvivle paa, at Virksomheden i Skranken i det store og hele vil blive fordelt efter, hvad de optrædende formaar; den Kollega, man kan betro en ligefrem eller mindre vigtig Sag, vil man ikke derfor betro en vanskelig eller betydningsfuld Sag, men der vil finde en Fordeling Sted efter Evner og Specialitet. Dette er ogsaa en Udvalgelse, blot i Stedet foretaget under Konkurrencens Lov af det praktiske Livs Jurister (saaledes som den f. Eks. har staaet sin Prøve i England, hvor det altid har været Forretningssagførernes Udvalgelse, der har skaffet Advokaterne deres Praksis), og den skal nok vise sig at virke mindst lige saa sikkert som den nuværende Prøve, der jo dog ikke kan siges at have fungeret helt ufejlbarlig — hvorhos den vil betage Virksomheden i Højesteretsskranken dens nuværende Karakter af et Monopol.

Det af Flertallet fremdragne Argument, de daarlige Erfaringer, man skal have gjort i Norge, hvor Prøven er let og Advokaternes Antal derfor stort (hvorhos de er spredt over hele Landet), viser intet, allerede fordi en intetsigende Prøve utvivlsomt er den Ordning, der mest af alle modarbejder en virkelig Specialisering; den spreder Arbejdsstoffet i Stedet for at koncentrere det, idet de, der har bestaaet Prøven, vil være utilbøjelige til at benytte sig af virkelige Specialister.

Med Hensyn til Ændringerne til §§ 332 og 735 finder hele Underudvalget, at der ingen Grund er til at begrænse Højesterets Præsidents Ret til Beskikkelse til en enkelt Sag, medens man maa fraraade at tillægge Landsretspræsidenterne en saadan Ret. For Københavns Vedkommende er det os bekendt, at der gennem Studenter-samfundets Retshjælp vil kunne fremskaffes Sager. Men overfor Klienterne frembyder den tvungne Benyttelse af en maaske ret uøvet prøveprocederende Landsretssagfører overvejende Betæneligheder.

Rent *subsidiært* skal man præcisere følgende Ændringsforslag; hvis man vil fastholde 3 Aars Prøvetid og Møderet i egne Sager:

1. Af hele Underudvalget med Hensyn til Højesteretssagførerprøven:
 - at den prøveprocederende højst maa udføre 6 mundtlige Sager.
2. Af Underudvalgets Flertal med Hensyn til „egne Sager“:
 - a. at den paagældende i 8 Aar har virket som Landsretssagfører,
 - b. at han har 1ste Karakter til juridisk Embedseksamen,
 - (denne Begrænsning vilde Mindretallet Overretssagfører Jarner ogsaa kunne tiltræde).
 - c. at han kun møder for Appelindstævnte.

København, i Oktober 1928.

C. Bærentsen.

Aug. Goll.

C. B. Henriques.

Knud Jarner.

Troels G. Jørgensen.

Jesper Simonsen.

p. v. c.

Krarup,
Protokolssekretær.